

Özgür Dünyaya Yelken Açtım

– safdeha · 09 Haziran 2020

İnsan insana muhtaç, yük olmasın yeter... Ancak sömürü, tembellik, acındırma gibi özellikleriyle insan başkasının üstüne yük olmakta ısrar ediyor. Ne duygudaş olmak istiyor ne de bencil olmaktan bıkmıyor...

İnsanı motive eden ve yön veren din olgusu ne vermek istiyor o da anlaşılıyor. İnsan acıyı tattığında hatırladığı, ay gibi güneş gibi onu görmesini bekleyen fiziksel alan gibi... Liman gibi... Kendimizin inşaa ettiği, rahatlattığı sanki beşinci boyut gibi... İşlediğimiz günahlara ve tövbelere boşalma yeri gibi, şarj aleti gibi... Yaşama yeniden, yeniden döndürüyor.

Ne içki ne sigara ne de uyuşturucu din kadar tesirli değil. Uyutuyor işte, uyandığında ise değişmeyen bir dünyaya yeniden merhaba dedirtiyor, yüz yıkandığında... Aranılan tutku, heyecan ve yaşama isteği, insanlara parayla satın alınmayan bir olgu olduğunu öğretiyor ama yine de dinden, esas kurtuluştan uzaklaşacak ne kadar oyuncak varsa oynamaya ve aldanmaya da itiyor.

Peki, ne istiyoruz bu dünyadan ki... Evler, saraylar, paralar, aşklar, günahla dolu tercihler mi? Bütün bunlara ulaştığımızda, ulaşamayacak doyum olmadığında zirvenin tepesinden aşağıya baktığımızda kocaman uçurumu görüyoruz. Birdenbire dengemizi kaybedip, öyle hızlı düşüyoruz ki...Bütün yaşadıklarımız ölüyor. Ayağa kalktığımızda yeniden başlamak mecal kalmıyor, en azından yaşlandığımızı görüyoruz. Hastalıklar anlatmasa da aynalar acımasızca bunu söylüyor. Tepenin tepesi yok, arzın daha büyüğü de... Bunu anlamak için ömür tüketiyor insan. Her şeye kavuştuğunda, doyumsuzluğa vardığında, varlık değil yokluğu görüyor.

Zirvede yokluk bekliyor insanı. Bunu anlamak için bir ömür harcayan insan ne kadar zavallı görünüyor. Artık tövbe de etse, dine de sığınsa onları da anlamıyor. Geçmiş ölmüş, geleceği inşaa etmek için ömür yok... Çünkü yokluğun zirvesine ulaşılmıştır. Dünya işte insanı öylesi meşgul ediyor. Başlangıçta ara sıra sığındığı din ve limanını unutuveriyor yokluğa varma azgınlığı ile...

Bunları ne kadar yazıp çizsek, öğüt versek... Hani derler ya beşinde neyse ellisinde de odur insan, bildiğini okuyor... Herkes acısını kendi çekiyor, aktığı bir nehrin üzerine ve gün gün renk değiştirip çağlayan gibi düşüyor yere... Çılgınlıklarını kimse duymuyor.

Doyumsuz zirveleri aramayın. Hiç bir şeye sahiplenmeyin. Her şey emanet ve şekil değiştiriyor yani ölüyor.Başınız yukarıda zirvelere özenerek, kimi zaman kibir içinde gezmeyin. Kimseden farkımız yok, kendi üzerimize düşeni yapmalıyız. Kader çabaya bağlanmış, günaha değil...Yokluğu gördüğümüzde başkaları da bizi artık göremeyecek. Başkaları için yaşamak yerine, kendi hünerlerimizi hiç çekinmeden

sergilediğimiz, dinsel uyarılara demir bağıladığımız limanda ki gemimize sahip çıkalım. O gemiye kim gelir ya da gelmez uğraşmayalım. Kimsenin ne övgüsüne ne alkışına ihtiyacımız olmadığını bilerek, kendimizi denizin dalgalarına bırakalım, ölmeden ölmeye ulaşarak o limandan yelken açalım... Ne istediğimizi biliyorsak ve kalıcıysa, o karası gözükmeyen yolculukta, martı aramaya artık gerek görmeyiz. Keşfin ancak kendi içimizde aranması gerektiğini var sayarız.

Özgür dünya içimizde ve kalbe giden yolculukta... O kalpte yalnızca bir aşk var... O da Allah'tır!

Saffet Kuramaz